

ÁBRAHÁM UTÓDAI

Május 1., szombat délután

Isten a népe által akarta tanítani a világot – azt tervezte, hogy népén, Izraelen át közli a világgal akarátának ismeretét. Ígéretei és fenyegetései, utasításai és intései, hatalmának csodálatos megnyilvánulásai (áldásként az engedelmességért, büntetésként a bűnért és hitehagyásért) mind azzal a szándékkal történtek, hogy népe között az idő végezetéig kifejléssze a vallásosságot. Ezért fontos, hogy megismerjük a héber nép történelmét, és figyelmesen elgondolkozzunk Istennek velük szembeni bánásmódján.

Az Úrnak a Fián át Izraelhez intézett szavai a mi számunkra is szólnak. Aki a hegyen Isten törvényének szívet érintő elveit tanította tanítványainak, ugyanaz a Jézus tanította a felhőoszlopból és a szent sátorból Izraelt Mózes és Józsué szájával... Az ő idejünkben a vallás ugyanaz volt, mint ma. – *A Te Igéd igazság, II. köt., 994. o.*

Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szógalatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. A menny terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze vissza a világ előtt. A gyülekezet tagjait az Atya a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy nagy dicsőségét hirdessék. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Eféz 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét. – *Az apostolok története, 9. o.*

Az Úr sok mindent elém tárt Isten népe felől, ami erre az utolsó napokra szóló munkával kapcsolatos. Láttam, hogy sok szombattartó nem üti meg az örök élet mértékét. Nem vonják le a tanulságokat Izrael gyermekeinek viselkedéséből, hanem egyik-másik gonosz útjukat követik. Ha megmaradnak a bűnökben, elhullnak majd, akár az izraeliták,

és soha nem lépnek be Kánaánba. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknék vége elérkezett.” – *Bizonyságtételek*, I. köt., 533. o.

Szüntelen veszélyben forgunk, hogy önhittek leszünk, a magunk bölcsességére támaszkodunk, és nem Istent tesszük meg erőnkké. Semmi sem zavarja meg annyira az ősellenséget, mintha ismerjük a mesterkedéseit. Igen fontos ébernek lennünk. Ha ismerjük a veszedelmeinket, akkor érezni fogjuk az ima szükségét, mint Nehémiás, és akárcsak ő, a veszélyben mi is elnyerjük a biztonságot nyújtó védelmet. Ha hanyagok és közönyösek vagyunk, az ellenfél csapdái bizonyosan legyőznek minket. Fontos tehát ébren lennünk. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1138. o.

Május 2., vasárnap – „Minden nép közül”

Isten a választott nép útján akart áldást küldeni az egész emberiségnek. „A seregek Urának szőlője pedig – nyilatkoztatta ki a próféta – Izraelnek háza, és gyönyörű ültetvénye Júda férfiai.” (Ésa 5:7)

Isten erre a népre bízta kinyilatkoztatásait. Védőfalként vették körül őket törvényének előírásai: az igazság, a jogosság és a tisztaság örökérvényű elvei. Az alapelvek iránti engedelmség védelmet jelentett számukra, mert óvta őket az önmagukat tönkretevő bűnös élettől. Az Úr oda helyezte az ország közepére szent templomát, mint tornyot a szőlőskertbe. [...]

Isten szándéka az volt, hogy jellemének Izrael általi kinyilatkoztatásával magához vonzza az embereket. Az evangéliumi meghívást kellett megismertetniük az egész világgal. Az áldozati szertartásban rejlő tanítással kellett felmagasztalniuk Krisztust a nemzetek előtt, hogy mindenki, aki feltekint rá, éljen. A választott néphez tartoztak mindazok, akik – a kánaánita Ráhábhoz és a moábita Ruthhoz hasonlóan – felhagyva a bálványimádással az igaz Istent imádták. Izraelnek – amint száma növekedett – ki kellett volna szélesítenie határait, amíg országuk magába zárja az egész világot. – *Próféták és királyok*, 17–19. o.

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története. Ő nagy áldást adott Izraelnek, irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan

ábrázolja: „Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: Egymaga vezette őt az Úr.” (5Móz 32:11–12) És mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért!

A Mindenható végtelen szeretete nyilvánult meg egyszülött fia ajándékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete isteni gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt tele. És mégis maga Jézus jelenti ki: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) – *Patriárkák és próféták*, 469. o.

Az, akinek az elméjében Isten Igéje gyújt világosságot, felismeri a menny és a föld iránti kötelezéseit, és tudatosan benne, hogy fejlesztenie kell a képességeit, hiszen arra hívatott, hogy hirdesse „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára” hívott el bennünket (1Pt 2:9). Amint növekedni fog a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében, felismeri hiányosságait, beismeri tudatlanságát, ezért igyekezni fog megőrizni elméjének erőit, és azokat értelmes keresztényhez méltó irányba állítja. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 37. o.

Május 3., hétfő – Földadományozás (1Móz 35:12)

József ötvennégy évvel élte túl atyját. [...] Tanúja lett népe szaporodásának, boldogulásának, és egész életében rendületlenül hitt abban, hogy Isten – ígérete szerint – visszaviszi Izraelt az ígért földjére.

József – amikor látta, hogy élete vége már közel van – összehívta rokonait, és maga köré gyűjtötte őket. Bármilyen nagy tiszteletben részesítették is őt a fáraók földjén, Egyiptom számára mégiscsak a száműzetés helye volt. Az volt az utolsó cselekedete, hogy bizonyosságot tett Izraellel való sorsközösségéről. Így hangzottak utolsó szavai: „Én meghalok, de Isten bizonnyal meglátogat titeket, és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.” (1Móz 50:24) Azután ünnepélyesen megeskette Izrael gyermekeit, hogy csontjait vigyék majd magukkal Kánaán földjére. [...] Az évszázadok során – a nehéz rabszolgaság alatt –, amely ezt az időt követte, ez a koporsó mindig József utolsó szavaira emlékeztette Izrael

gyermekait, és arról tett előttük bizonyosságot, hogy csak ideiglenesen tartózkodnak Egyiptomban. Arra figyelmeztette őket, hogy reményüket mindig az ígéret földje felé irányítsák, mert biztosan eljön a szabaddulásuk ideje. – *Pátriárkák és próféták*, 240. o.

Az izraeliták reménysége azonban világi nagyságra irányult. Kánaánba való bemenetelük óta eltávolodtak Isten parancsolataitól, és a pogányok útjain jártak. A menny hiába figyelmeztette őket prófétái által; a pogány elnyomás büntetését is hiába szenvedték el. Minden egyes vallási ébredést még mélyebb hitehagyás követett.

Ha Izrael hű maradt volna az Úrhoz, akkor Ő úgy valósíthatta volna meg szándékát, hogy megtisztelő helyet biztosít nekik. Ha az engedelmesség útján járnak, akkor az Úr „minden nemzetnél” „feljebbvalóvá” teszi őket „dicséretben, névben és dicsőségben” (5Móz 26:19). „És megérti majd a földnek minden népe – mondja Mózes –, hogy az Úrnak nevééről nevezted, és félnek tőled.” (5Móz 28:10) – *Jézus élete*, 28. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet, aki eleget tesz az Isten szavában található feltételeknek. Üdvözítőnk engedelmes volt mindhalálig, bűnaldozatul adta önmagát. A „szepőlten Baránynak, Krisztusnak drága vére” váltott meg titeket. [...]

Jézus drága vére forrás, melyet az Úr előkészített, hogy megtisztítsa a lelket a bűn szennyétől. Mikor eltökéltétek, hogy Őt fogadjátok be barátotoknak, akkor új és tartós fény fog előragyogni Krisztus keresztségéről. Drága Megváltónk áldozatának és közbenjárásának tudata fogja összetörni a szíveteket, amit addig a bűn keményített meg; és szeretet, hála, alázat fogja beölni lelketeket. A szívetek Jézusnak átadása bűnbánóvá, megtérővé teszi a lázadót, s attól kezdve ez lesz az engedelmes lélek szava: „A régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” Ez a Biblia valója. Ami ennél kevesebb, az félrevezetés. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 625. o.

Május 4., kedd – Izrael és a szövetség

Az egyház Krisztussal szembeni hűtlenségét, ami abban mutatkozik meg, hogy már nem bízik Istenében, és a Megváltó iránti ragaszkodás helyét a világ szeretete tölti meg. Ezt a Szentírás a házassági fogadalm megszegéséhez hasonlítja. Az Úrtól eltávozó Izrael bűne és Isten

csodálatos szeretete, amelyet népe semmibe vett, meghatóan tárul fel az Igében: „Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – így szól az én Uram, az Úr –, és az enyém lettél.” „Igen-igen megszépültél, sőt, még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam... De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél.” „Ahogyan egy asszony hűtlenül elhagyja házastársát, úgy hagyatok el hűtlenül engem, Izrael háza! – így szól az Úr.” „Te házasságtörő asszony, aki az ura helyett idegeneket fog magának!” (Ez 16:8, 13–15, 32; Jer 3:20) – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Ha el akarjuk nyerni a mennyei örökséget, a dicsőséges örök életet, akkor szövetséget kell kötnünk Istennel. [...] Népének szent, különleges népnek kell lennie, aki jellemben és cselekedetekben elkülönül a körülötte élőkől, még azoktól is, akik magukat vallásos embereknek tartják. A hűségesek személyes hitéletükkel és cselekedeteikkel kell, hogy példát mutassanak. Magasztos és szent munka áll előttünk, amit még el kell végeznünk. Krisztus mondta: „Az én országom nem e világból való.” Elvei nem egyeznek a világ elveivel. Az Úr rendelte el, hogy egyháza világhosszú árásszon a földön, és az embereket a menny felé vezesse. A mennyország egy darabkájának kell lennie ezen a világon, hogy isteni fényt árásszon a sötétben járók ösvényére.

Látványosságai vagytok a világnak, angyaloknak és embereknek. Isten népe most fogadja be és terjessze a világhosszú árásszon. A hűségeseknek nem kell különleges erőfeszítéseket tenniük annak érdekében, hogy világíthassanak, mivel ha Krisztus fénye ragyogja be a szívüket, akkor egyszerűen nem tehetik meg, hogy ne világítsanak. Fényük látható lesz, és minden hű tanítvány a bűnöket megbocsátó Jézust fogja bemutatni a világnak. – *The Faith I Live By*, 304. o.

Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit az Ő minden értelmet felülmúló szeretetének hoszsúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Eféz 3:18), szeretetünk is fölébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Az Úr nem alkalmaz kényszert. A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így vál-

toztatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 76. o.

Május 5., szerda – A maradék

A Megváltó prófeciájának, amely Jeruzsálem pusztulását jövendöli meg, lesz egy másik teljeseése is, amelynek Jeruzsálem rettenetes elpusztítása csak halvány árnyéka. A kiválasztott város sorsában annak a világnak a pusztulását láthatjuk, amely Isten kegyelmét elutasítja, és a törvényét lábbal tiporja. A bűn történelmének hosszú századai alatt földünk tanúja volt az emberi szenvedés sötét fejezeteinek. Amikor az ember eltűnődik ezen, lelke megremeg, és a szíve belesajdul. Irtóztos következményei lettek annak, hogy az ember elvetette a menny uralmát. De még ennél is sötétebb a jövőbe mutató kép. A múlt történelme: a kavargások, küzdelmek és lázadások hosszú sora, „a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet” (Ésa 9:5) – mi ez annak a napnak a rémségeihez képest, amelyen Isten teljesen visszavonja fékező Lelkét a gonoszoktól, és többé nem tartja féken az emberi szenvedély és a sátáni düh viharát! Az ördög uralmának következményeit akkor úgy fogja látni a világ, mint soha azelőtt.

De azon a napon – mint Jeruzsálem pusztulásakor is – megszabadul Isten népe, mindenki, aki „az élők közé beíratott” (Ésa 4:2). Krisztus másodszor is eljön – amint kijelentette –, hogy összegyűjtse hűségeseit: „Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az Ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24:30–31) – *A nagy küzdelem*, 36–37. o.

Krisztus a mennyei udvarokban szolgálva közbenjár egyházáért és mindazokért, akikért vérével fizette le a megváltás árát. A múlt idők és évszázadok nem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban nyilvánult meg, de mindez nem annak köszönhető, hogy mi ragaszkodunk hozzá ilyen kitartóan, hanem annak, hogy Ő ragaszkodik hozzánk. Ha az ember üdvössége saját erőfeszítésétől függött volna, nem nyernék el az üdvösséget. Üdvösségünk az ígéretek mögött álló Istentől függ. Úgy

tűnhet, hogy gyengék vagyunk, és nem tudunk erősen kapaszkodni az Ő karjába, de az Úr szeret bennünket, és ha benne maradunk, akkor senki sem szakíthat ki a karjából. [...]

Ó, micsoda előjog, hogy Jézushoz járulhatunk úgy, ahogy vagyunk, és az Ő szeretetére hagyatkozhatunk! A Megváltó az egyedüli reménységünk. Csak Ő tarthat meg bennünket, és emelhet ki a csüggedés mélységeiből a sziklára. Nagy szükségében az elcsüggedt emberi lélek bele tud kapaszkodni Jézusba, és az Üdvözítő nem fogja elengedni azok kezét, akiket vérén váltott meg. Sőt, erősebben tartja őket, mint ahogy ők képesek kapaszkodni. – *That I May Know Him*, 80. o.

Higgy Istenben! Legyen bármilyen viharos az élet, ha Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintesz, elnyered a tökéletességet. Maradj a régi ösvényeken, még akkor is, ha már mindenki letért azokról! Őrizd meg a szent hitet, amelyet minden ember ismer és olvas. – *That I May Know Him*, 212. o.

Május 6., csütörtök – Lelki Izrael

Az egyház Isten erős vára és menedékvárosa, melyet ebben a hűtlen világban tart fenn. Az egyház minden hitszegése árulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. A földön, már az ősidóktól kezdve, hűséges lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyágtevői. Az intő felhívást voltak hivatva továbbadni, és ha fegyverzetüket le kellett tenniük, mások ismét felvették és folytatták a munkát. Isten szövetséget kötött ezekkel a tanúkkal, és így kapcsolta össze földi egyházát a mennyivel. Angyalait küldte el a gyülekezete szolgálatára, és a poklok kapui sem arathattak diadalt felette.

A Mindenható megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá az Ő tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Sohasem hagyta el gyülekezetét, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, az mind be is teljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma sem döntheti meg. Az igazságot Isten

sugallja és védelmezi; és minden ellenállás felett diadalt arat. – *Az apostolok története*, 11. o.

Isten célja ma is az, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor az Atya jellemét látja. S mikor a menny törvénye ennyire meglátszik az életükben, a világ is felismeri azok fensőbb-ségét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják az Urat. Isten a népének minden tagját figyeli. Mindegyikükkel van terve. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izraelhez szól: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 12. o.

Isten Izraelének, a menny képviselőinek, akik ma Krisztus igaz egyházát alkotják, erőseknek kell lenniük. A feladatuk, hogy befejezzék azt a munkát, amelyet Isten bízott az emberre, és hirdessék: közeledik a végső ítélet napja. Nekünk is meg kell küzdenünk azokkal a hatásokkal, amelyek Salamon uralkodása idején Izrael bukását okozták. Azok az erők, amelyek minden igazságosság ellenségei, erős sánc mögé rejtőznek. Csak Isten erejével győzhetünk. – *Próféták és királyok*, 74. o.

Május 7., péntek – További tanulmányozásra

– *Próféták és királyok*: „Izrael háza” című fejezet.